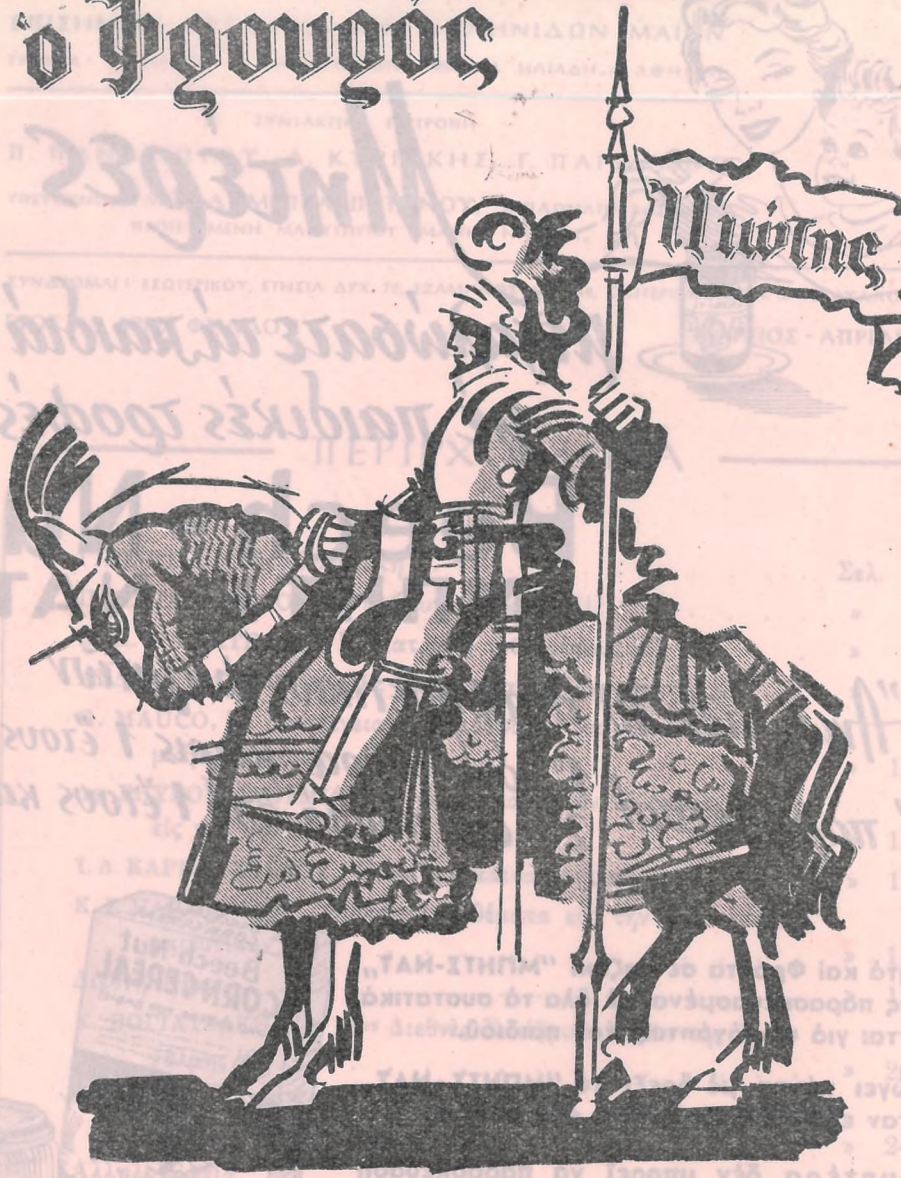

ὁ Φρουρός

τῆς ὑγείας τῶν παιδιῶν σας

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ

Ι.ΓΙΩΤΗ

ΕΛΕΥΘΕΡ

ΜΑΝΑ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ

Θέ μου, νά κάνω σέ Σένα θερμή προσευχή γιά τή Μάνα.
Θέ μου, ή αγάπη Σου ἄς εἶν' πιό βαθειά, πιό γλυκειά γιά τή Μάνα.
Μέσα της κάμε ν' ἀπλώνεται πάντα ή δική Σου γαλήνη,
καί στίς πληγές τῆς καρδιάς της ή χάρη Σου βάλασμο ἄς γίνη.

Μάνα γλυκύτατη, Μάνα οὐρανόσταλη, ἀτίμητη Μάνα,
δὲ σέ θαμπώνουν ἀπάτες ἐσένα κι ὄνειρατα πλάνα.
Πάνω στό χρέος ἀκοίμητη ἐσύ, νύχτα μέρα σκυμμένη,
τ' ἄπειρο ἀκοῦς μέσ στὰ χἀη μιὰ μιὰ τίς στιγμές νά σημαίνη.
Τόσο ή ψυχὴ σου εἶν' ἀπλή, πού μιλά με τ' ἀμίλητα πλάσματα
κι οὔτε γελιέσαι ποτὲ μ' ὄσα φτιάνει τὸ ψέμα φαντάσματα.

Μάνα, ή στοργή σου μεγάλη κι ἀπέραντη ὄσο κι ή πλάση,
ποιὸς δὰ μπορέση ὡς βαδιὰ τὴν καρδιά σου ποτὲ νά διαβάση;
Μάνα, ή στοργή σου πασίχαρη σάν τίς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου,
μέσ στή χαρὰ τοῦ χρυσοῦ προσκαλεῖ μαγικοῦ σου βασιλείου.
Πῶς με θελοῦδινα δάχτυλ' ἀγγίζεις τούς πόνους μας καί τούς γλυκαίνεις.
Μάνα γλυκύτατη, ὄλα τὰ βάσανα σὺ τ' ἀπαλαίνεις.

Πάνω ἀπ' τὸ λίκνο μας σκύβοντας, ἄγγελε —ὦ τὴ χαρὰ σου—
τὰ μεταξένια σου ἀπλώνεις φτερά, τὰ μεγάλα φτερά σου.
"ὦ, τὸ γλυκό, τρυφερό σου, μανούλα, κι ὀλόθερμο φίλημα,
στοῦ βρεφικοῦ μας ὄνειρου τ' ἀδῶο κι ἀπλό παραμίλημα.
"ὦ, πῶς πονᾷς ὅταν βλέπης ἐμᾶς στό κρεβάτι τοῦ πόνου,
καί στοὺς δικούς μας κινδύνους, καλή, πόσα φίδια σὲ ζώνουν.

Πόσες φορές σοῦ τρυπᾶμε, φτωχή, τὴν καρδιά με μαχαίρι,
καί πόσες ἄλλες σηκῶσαμε ἀπάνω σου βέθηλο χέρι.
Πόσες φορές σ' ἀνεβάσαμε ἀπάνω σὲ ξύλον ὀδύνης,
δίχως ἐσύ καί μιὰ λέξη πικρὴ παραπόνου ν' ἀφήνης.
Κι ὦ, πόσες ἄλλες φορές στοῦ φριχτοῦ Γολγοθᾶ μας τὰ σκότη
μόνη σου κλαῖς, σ' ἕνα θρῆνο βουβό, τὴ χαμένη μας νιότη.

"Ὅλα μᾶς τὰ 'μαδες, Μάνα γλυκύτατη, ἀτίμητη Μάνα,
καί με τῆς Πίστης μας τ' ἅγιο μᾶς ἔθρεψες κι ἄφθαρτο μάννα.
"Ἐνα κομμάτι χρυσάφι μᾶς ἔκρυψες μέσα βαδιὰ μας,
νά μπουμπουκιάσουν οἱ ἀνθοὶ λαχταρᾶς τοῦ καλοῦ στήν καρδιά μας.
Μάνα, πού βρῆκες τὴν τόση στοργή, τὴν αγάπη τὴν τόση;
Μέσ στήν ψυχὴ σου ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Πλάστη μας ἔχει φυτρώσει.

Μάνα, πού πῆρες ἀπ' ὄλα τὰ πλάσματ' ἀνώτερο θρόνο,
ἄφθαρτη μένει κι ἀνέγγιχτ' ή δόξα σου μέσα στό χρόνο.
Μέσ στήν ἀγκάλη σου, ὦ θαῦμα, κρατᾶς τὸ Θεό μας, Μητέρα,
κι εἶσαι ἀπ' τὴ γῆ κι ἀπ' τοὺς κόσμους τῶν ἄστρων, ἐσύ, Πλατυτέρα.

Γ. ΒΕΡΙΤΗΣ